

I

1830

vindstill

torrt

han gick runt kåtan
i Njallejaur
framför tallen
syntes spår

på knän
grävde han
för hand
mötte en duk
försiktig skrapade han
bort
jorden
lyfte upp
den urgröpta stocken
och där låg hon
kritvit
på en bädd av mossa
tallbarr och lav
som enda täcke

inte längre än en
underarm
liten näsa

små mörka lockar

munnen ihopsydd
fötterna knutna ihop
för att inte
vandra
och ropa
ensam utan mor

i evighet

virade duken om stocken
igen
tittade ut över sjön
en sista gång
lyfte

varsamt

henne
på axeln

och vände tillbaka
mot välsignad jord

II

1831

kallt

fuktigt

hon hostade
blodsmak i munnen
la sig på britsen

tänkte på barnet
liksom varje dag
flickan hon aldrig sett

två dagar till
i livet
det visste hon inte

hon var den sista
i pakt av tre
där två nu låg i vigd jord

- Vad har du sagt!
orden på lapska hade
ekat

över fångelsegården

sanningen tänkte hon

bara sanningen

III

1829

kyligt

mörkt

elden knastrade
hans far petade
i elden
gäddorna hängde
på rad

- låter som någon gråter
de tystnade

lyssnade

- är det ett lappviste
nära?

pappan ryckte på axlarna

- de är ju överallt...

nu lät gråten

närmre

ett barn?

- jag går och ser

efter, kan ju vara

skattelappen. han lär nog

inte bli glad om han ser

fisken

han reste sig
snubblade in i skogen

kvistar knäcktes

pappan låg kvar

han gick mot ljudet

en lång stund

men vände

borde förstått

småsprang genom

mörkret

mot avlägsen flamma

ramlade

nu lät barnet igen

högre

föll in i eldens cirkel

hans far såg

förstod

de samlade snabbt ihop

allt

skyndade iväg

skriken

följde dem

hela nattens

språngmarsch

de lämnade lapparnas

land

bakom sig

IV

1831

kallt

rått

han vankade av
och an i rummet

vakten utanför hostade

tänkte på henne

deras första möte

kanske de aldrig
skulle ha legat ute
i vall med renarna ihop

många kvällar

i kåtorna

ångesten i bröstet

ville explodera

värjde sig

ändå sipprade ögonen

men det skulle inte

ha överlevt

vintern

på tok för späd

han drog loss
lappbältet som
han fått behålla

bestämt

la sig ner i sängen

ett varv

inte mer

han drog åt

sakta

tog nytt grepp

på tok för späd

tänkte han för

sista gången

och nu rann tårarna

utan hinder

Ähpelogue

1869

hett

torrt

Det sprakade från
arran

hon var äldst
så gammal
hade ingen människa
blivit

änka i fyrtio år

hennes son
gick bort
tio år tidigare

han som räddat
successionssordningen

lappskattelandet
var fortfarande
i slakten

nu kom de till kåtan
klev ner och nickade
vördnadsfullt

så många de hade blivit

och vilken renhjord!
över tre hundra
stora skogsrenar

nu hade även de röjt

för potatisland!

hon skrockade
och lyfte bort kastrullen

ibland lyckades
hon överrösta smärtan

idag var det enkelt

alla var samlade

1869 slutar denna berättelse. Fortfarande 17 år kvar till den nya renbeteslagen då allt skulle förändras.

Lång tid har gått sedan händelserna och min historia har blivit till en liten inlaga i Häradsrättens arkiv i Arvidsjaur.

Fortfarande några decennier skulle sagans tid vara. Och ännu en tid skulle ähpes hemsöka vandrare.

För att finna ro.